

Arrest

**nr. 173 497 van 23 augustus 2016
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 19 april 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 maart 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 juni 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 28 juni 2016.

Gelet op de beschikking van 12 juli 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 augustus 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. ALDELHOF die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als

vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar huidige derde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar vorige asielaanvragen heeft uiteengezet, met name problemen door een bloedvete. Daarnaast haalt zij aan dat zij slachtoffer zou zijn geweest van huiselijk geweld en haar echtgenoot haar zou bedreigen.

In het kader van verzoekster haar eerste asielaanvraag nam de commissaris-generaal een weigeringsbeslissing. Tegen deze beslissing stelde verzoekster geen beroep in bij de Raad waardoor deze definitief is geworden en als vaststaand dient te worden beschouwd. Haar tweede asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 110.795 van 26 september 2013.

Ter ondersteuning van haar huidige asielaanvraag legt verzoekster de volgende documenten neer: haar identiteitskaart, de Belgische geboorteakte van haar dochter, een medisch attest, een formulier van het aartsbisdom Mechelen-Brussel en een brief van haar advocaat.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het poneren van een vrees voor vervolging en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze vaststellingen niet weerlegt, noch ontkracht.

De Raad benadrukt dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in

datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan, of wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds.

Vervolgens wijst de Raad er op dat met toepassing van artikel 48/5, §1 van de vreemdelingenwet, vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat noch de Staat, noch partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, inclusief internationale organisaties, bescherming kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.

Artikel 48/5, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bescherming in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 in het algemeen wordt geboden wanneer de actoren, omschreven in het eerste lid, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de asielzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

Uit nazicht van het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt uit niets dat verzoekster bij terugkeer naar Albanië omwille van eventuele toekomstige problemen met haar echtgenoot geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten.

De door verzoekster aangehaalde informatie vermag de objectieve informatie van de commissaris-generaal, waaruit blijkt dat er in Albanië verschillende stappen zijn ondernomen door de overheid, waarbij meer aandacht wordt besteed aan huiselijk geweld en de overheidsinstellingen in Albanië de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet hebben getroffen, niet in een ander daglicht te stellen. Zo uit de aangehaalde informatie blijkt dat huiselijk geweld in Albanië een hardnekkig probleem blijft, dient opgemerkt te worden dat uit deze informatie geenszins blijkt dat de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zijn en dat de autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekster zegt te vrezen, doch evenwel in dezelfde lijn liggen als de informatie van verweerder. Zo ontkent de commissaris-generaal deze problematiek niet, doch uit analyse van de beschikbare informatie blijkt dat er in Albanië verschillende stappen zijn ondernomen door de overheid, waarbij meer aandacht wordt besteed aan huiselijk geweld en dat de in Albanië aanwezige autoriteiten aldus redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekster zegt te vrezen.

Gelet op voorgaande besluit de Raad dat verzoekster onvoldoende heeft aangetoond dat de autoriteiten in haar land van herkomst geen redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekster zegt te vrezen.

In de mate verzoekster poneert dat de commissaris-generaal enkel naar de algemene situatie kijkt zonder een individuele afweging te maken, stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal in casu wel degelijk op grond van een individuele analyse en grondige afweging van de omstandigheden eigen aan de zaak tot het besluit gekomen is dat verzoekster over een redelijk intern hervestingsalternatief beschikt in Albanië. Dat zulks overigens genoegzaam blijkt uit de bestreden beslissing waar deze uitdrukkelijk het volgende toelicht: "Bovendien kan volledigheidshalve nog aangestipt worden dat uit niets blijkt dat u als alleenstaande vrouw en moeder geen nieuw leven in Albanië, bijvoorbeeld in Tirana, zou kunnen opbouwen. Na een analyse van alle elementen kan namelijk gesteld worden dat het concept van intern vluchtalternatief op u kan worden toegepast, in overeenstemming met artikel 48/5, lid 3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Eerst en vooral bent u in staat om zich in Tirana te vestigen. U erkende immers dat u zich als alleenstaande moeder overal zou kunnen vestigen (CGVS 3e AA, p. 9). Er kan verder gesteld worden dat u geen vrees voor vervolging zou ondervinden in de overwogen hervestingszone. Zoals hierboven reeds aangehaald, kan er aan de door u aangekaarte bloedvete immers geen geloof gehecht worden en heeft u niet aannemelijk gemaakt naar aanleiding van eventuele toekomstige problemen met uw echtgenoot geen of onvoldoende beroep te kunnen doen op de in Albanië beschikbare beschermingsmogelijkheden. De beoogde hervestiging kan tot slot redelijk genoemd worden. U erkende immers, zoals reeds aangestipt, dat u zich als alleenstaande moeder overal zou kunnen vestigen, dus ook in Tirana, dat u er een appartementje kon huren en dat u er zou kunnen werken (CGVS 3e AA, p. 9). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat uw zus, die net als u alleenstaande moeder is, in Albanië verblijft en er een (weliswaar beperkte) uitkering van de autoriteiten ontvangt (CGVS 3e AA, p. 5). Uit niets blijkt bijgevolg dat het, rekening houdend met de algemene socio-economische toestand van het land, economisch voor u onmogelijk zou zijn om bijvoorbeeld in Tirana een nieuw leven op te bouwen. Uit de beschikbare informatie blijkt overigens nog dat er in

Albanië initiatieven worden genomen om (alleenstaande) vrouwen te helpen bij hun zoektocht naar werk en dat de tewerkstellingsgraad van Albanese vrouwen in vergelijking met die van de Albanese mannen bevredigend is. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt bijgevolg dat u niet aannemelijk gemaakt dat het voor u onmogelijk zou zijn om zich definitief als alleenstaande moeder opnieuw in Albanië, bijvoorbeeld bij uw zus of in Tirana, te vestigen.”

5. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 14 juni 2016, wijst verzoekende partij er op dat dit haar eerste asielaanvraag is in eigen naam. Zij stelt dat zij haar vervolgingsfeiten en vrees steunt op het huiselijk geweld waarvan zij slachtoffer is en waarvoor in Albanië niet voldoende bescherming wordt geboden door de autoriteiten. Verzoekende partij stelt nog dat zij in Albanië ook geen vangnet meer heeft omdat haar familie haar verstoten heeft omdat zij interesse heeft getoond voor het christendom en wacht om gedoopt te worden.

Met betrekking tot verzoekende partij haar betoog dat zij haar vervolgingsfeiten en vrees steunt op het huiselijk geweld waarvan zij slachtoffer is en waarvoor in Albanië niet voldoende bescherming wordt geboden door de autoriteiten, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar dienaangaande als volgt wordt vastgesteld: *“De Raad benadrukt dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan, of wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. Vervolgens wijst de Raad er op dat met toepassing van artikel 48/5, §1 van de vreemdelingenwet, vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat noch de Staat, noch partijen of organisaties*

die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, inclusief internationale organisaties, bescherming kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade. Artikel 48/5, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bescherming in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 in het algemeen wordt geboden wanneer de actoren, omschreven in het eerste lid, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de asielzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

Uit nazicht van het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt uit niets dat verzoekster bij terugkeer naar Albanië omwille van eventuele toekomstige problemen met haar echtgenoot geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten. De door verzoekster aangehaalde informatie vermag de objectieve informatie van de commissaris-generaal, waaruit blijkt dat er in Albanië verschillende stappen zijn ondernomen door de overheid, waarbij meer aandacht wordt besteed aan huiselijk geweld en de overheidsinstellingen in Albanië de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet hebben getroffen, niet in een ander daglicht te stellen. Zo uit de aangehaalde informatie blijkt dat huiselijk geweld in Albanië een hardnekkig probleem blijft, dient opgemerkt te worden dat uit deze informatie geenszins blijkt dat de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zijn en dat de autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekster zegt te vrezen, doch evenwel in dezelfde lijn liggen als de informatie van verweerder. Zo ontkent de commissaris-generaal deze problematiek niet, doch uit analyse van de beschikbare informatie blijkt dat er in Albanië verschillende stappen zijn ondernomen door de overheid, waarbij meer aandacht wordt besteed aan huiselijk geweld en dat de in Albanië aanwezige autoriteiten aldus redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekster zegt te vrezen. Gelet op voorgaande besluit de Raad dat verzoekster onvoldoende heeft aangetoond dat de autoriteiten in haar land van herkomst geen redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekster zegt te vrezen.”

Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt deze vaststelling met concrete en valabele elementen en ze werpt er geen ander licht op. Uit niets blijkt en ze maakt niet aannemelijk dat het haar in geval van eventuele problemen in de toekomst met haar echtgenoot aan nationale bescherming ontbeert.

In zoverre verzoekende partij laat gelden dat zij in Albanië geen vangnet meer heeft omdat haar familie haar verstoten heeft omdat zij interesse heeft getoond voor het christendom en zij op een wacht om gedoopt te worden, stelt de Raad vast dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal in het kader van onderhavige asielaanvraag uitdrukkelijk verklaarde dat zij (bij terugkeer naar Albanië) enkel haar echtgenoot vreest en dat in het geval zij geen problemen met haar echtgenoot zou kennen, in welk verband zij dus niet aantoonde of aannemelijk maakt dat het haar dienaangaande aan nationale bescherming ontbreekt, zij perfect naar Albanië zou kunnen terugkeren en er een leven als alleenstaande moeder zou kunnen starten (gehoorverslag CGVS 15 maart 2016, p. 8-9).

De Raad verwijst in dit verband naar de grond in de beschikking waar wordt vastgesteld dat “(de commissaris-generaal in casu wel degelijk) op grond van een individuele analyse en grondige afweging van de omstandigheden eigen aan de zaak tot het besluit gekomen is dat verzoekster over een redelijk intern hervestigingsalternatief beschikt in Albanië. Dat zulks overigens genoegzaam blijkt uit de bestreden beslissing waar deze uitdrukkelijk het volgende toelicht: “Bovendien kan volledigheidshalve nog aangestipt worden dat uit niets blijkt dat u als alleenstaande vrouw en moeder geen nieuw leven in Albanië, bijvoorbeeld in Tirana, zou kunnen opbouwen. Na een analyse van alle elementen kan namelijk gesteld worden dat het concept van intern vluchtalternatief op u kan worden toegepast, in overeenstemming met artikel 48/5, lid 3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Eerst en vooral bent u in staat om zich in Tirana te vestigen. U erkende immers dat u zich als alleenstaande moeder overal zou kunnen vestigen (CGVS 3e AA, p. 9). Er kan verder gesteld worden dat u geen vrees voor vervolging zou ondervinden in de overwogen hervestigingszone. Zoals hierboven reeds aangehaald, kan er aan de door u aangekaarte bloedvete immers geen geloof gehecht worden en heeft u niet aannemelijk gemaakt naar aanleiding van eventuele toekomstige problemen met uw echtgenoot geen of onvoldoende beroep te kunnen doen op de in Albanië beschikbare beschermingsmogelijkheden. De beoogde hervestiging kan tot slot redelijk genoemd worden. U erkende immers, zoals reeds aangestipt, dat u zich als alleenstaande moeder overal zou kunnen vestigen, dus ook in Tirana, dat u er een appartementje kon huren en dat u er zou kunnen werken (CGVS 3e AA, p. 9). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat uw zus, die net als u alleenstaande moeder is, in Albanië verblijft en er een (weliswaar beperkte) uitkering van de autoriteiten ontvangt (CGVS 3e AA, p. 5). Uit niets blijkt bijgevolg dat het, rekening houdend met de algemene socio-economische toestand van het

land, economisch voor u onmogelijk zou zijn om bijvoorbeeld in Tirana een nieuw leven op te bouwen. Uit de beschikbare informatie blijkt overigens nog dat er in Albanië initiatieven worden genomen om (alleenstaande) vrouwen te helpen bij hun zoektocht naar werk en dat de tewerkstellingsgraad van Albanese vrouwen in vergelijking met die van de Albanese mannen bevredigend is. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt bijgevolg dat u niet aannemelijk gemaakt dat het voor u onmogelijk zou zijn om zich definitief als alleenstaande moeder opnieuw in Albanië, bijvoorbeeld bij uw zus of in Tirana, te vestigen.” Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt deze vaststelling en plaats deze niet in een ander daglicht.

Verzoekende partij brengt geen valabele argumenten bij die de in de beschikking van 14 juni 2016 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig augustus tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS